



Zacht vriendje

Altijd iemand om lekker tegen aan te leunen en je verhaal bij kwijt te kunnen: het praatkussen. Jij praat, hij luistert en knuffelt. Zelfs als je 's nachts niet kan slapen, want de opdruk is lichtgevend.

Praatkussen, € 19,50, clubgeluk.nl



Geluk in een flesje

Het ziet er niet alleen heel gezellig uit, het kleurige flesje heeft ook nog eens een waardevolle betekenis. Elk symbool en elke kleur in het flesje staat namelijk ergens voor: liefde, geluk, succes, rijkdom of vriendschap. **Geluksflesje uit Bolivia, € 3,95, returntosender.nl**

Boen je blij!

Een zeepje dat echt heel lekker ruikt (denk zomerse ananas) én van plantaardige ingrediënten is gemaakt, dat is al fijn. Hij zit ook nog eens in een leuk zakje, dat je ook als scrubhandschoen kunt gebruiken. Het zeepnaampje staat erop geborduurd. Te leuk.

Zeepje Joy, € 4,95, ditiswaar.nl



Cadeautjes



Lief logboek

Notitieboekjes gemaakt van oud behang of landkaarten, waardoor elk exemplaar uniek is. Mooi om je verhalen in op te schrijven, of je dromen te noteren. Ze zijn klein dus kunnen makkelijk mee in je tas of onder je kussen. **Recycled Notebook, € 6,95, June & August via ookinhetpaars.nl**

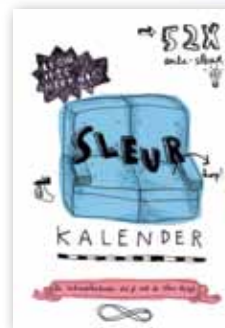
Wensbootjes

We zijn allemaal kapiteins en ons leven is een spannende reis, met onbekende bestemmingen en interessante ontdekkingen. Dat is de gedachte van ontwerper Jurianne Matter achter deze wensbootjes. Schrijf een wens op het papier, vouw het bootje en geef het een zetje naar iemand die jij iets goeds toewenst. **8 bootjes-vellen (voor 4 grote en 4 kleine), € 9,95, jurianmatter.nl**



Elke dag feest

Marloes Toonen heeft voor elke dag een illustratie om je blij te maken, aan het denken te zetten of een leuke opdracht mee te geven. Wat dacht je bijvoorbeeld van mikado spelen met spaghetti of een kauwgomballenwedstrijd houden? De kalender heeft geen begin- of eindtijd, dus je kunt starten wanneer je wilt! **Sleurkalender, € 12,50, marloestoonen.nl**



Cup-a-love

Positive Vibes is de naam van dit handgemaakte porseleinen servies. Hier zie je een kop en schotel met een lief vogeltje en een tekst waarmee je de dag meteen goed begint. Verschillende teksten op verschillende bordjes, dus altijd een nieuwe spreuk om de dag mee te starten. **Kop € 18,50, met schotel, € 33,50, Imre Bergmann via markita.nl**



Paranormaal eigenlijk heel normaal

Geesten zien, de toekomst voorspellen, met dieren praten; de één weet nog niet wat ze er mee moet, terwijl de ander graag mensen helpt als medium. **Sarah** en **Claire** zijn gezegend met een paranormale gave.



‘Ik voel
andermans
pijn’

Sarah (17) volgt een mbo-opleiding pedagogisch medewerker kinderopvang. Ze is helderziend, helderwoelend en helderhorend en zet haar gave sinds ze klein was in om anderen te helpen.

'Maar weinig mensen weten van mijn paranormale gave, maar ik gebruik het elke dag. Ik krijg beelden en informatie door, communiceer met overledenen en vang soms gedachten op van andere mensen en dieren. Dit laatste gaat bij mij nog wat onbewust en meestal automatisch. Het is ook moeilijk uit te leggen, want ik ben bang om fouten te maken. Al is dat bijna nooit het geval. Om me uit de tent te lokken, zeggen vriendinnen soms: "Wat denk ik nu?" Vooral wanneer ik kort ervoor per ongeluk antwoord gaf op een vraag die ze nog niet hadden gesteld of iets aangeef waar ze nog niet om hadden gevraagd. Ook krijg ik vóór een proefwerk vaak de vraag of ik alvast wil verklappen of ze een voldoende halen. Op één meisje na – zij gelooft in engelen – zijn mijn vriendinnen niet of nauwelijks geïnteresseerd in spiritualiteit. Mijn vriend, met wie ik ruim een jaar verkering heb, staat er wel voor open. Hij is net als ik zijn gave volop aan het ontwikkelen. Ik weet dat ik anders ben, maar gelukkig word ik nooit gepest. Misschien omdat ik niet te koop loop met mijn gave. Ik heb het er alleen over als ik denk dat het nodig is. Zo vertelde een klasgenootje ooit tijdens maatschappijleer dat ze het gevoel had dat hun huis spookte. Als ze alleen thuis was, hoorde ze regelmatig voetstappen op de trap en heel soms ging het licht spontaan aan of uit. In de pauze nam ik haar in vertrouwen. Ik vertelde haar dat ze niet bang hoefde te zijn, omdat ik doorkreeg dat haar overleden opa met het gestommel wilde laten weten dat hij nog steeds in de buurt was. Ze was ervan onder de indruk.'

Ga naar de dokter

'Ik voel andermans pijn. Niet alleen van personen die gevoelsmatig dicht bij me staan, ook als ik in de bus zit, pik ik signalen op van anderen. Volgens mijn moeder waarschuwde ik al mensen toen ik nog maar net kon praten. "Je moet naar de dokter, want je buik, nek of arm is niet in orde," zei ik tegen wildvreemden. Soms werd er geglimlacht, maar vaker vreemd naar me gekeken. Eén man bij ons in de buurt nam me wel serieus. Ik was vier en speelde op straat, toen hij

voorbijliep. Ik voelde dat hij problemen had met zijn hart. Zijn reactie herinner ik me niet, maar wel dat hij een paar weken later op de stoep stond met een cadeautje. Tegen mijn moeder vertelde hij dat ik zijn leven had gered. Hij bleek zich al een tijdje niet lekker te voelen, toen ik zei dat hij naar de dokter moest gaan. Voor de zekerheid liet hij zich doorverwijzen. In het ziekenhuis ontdekten ze dat zijn bloedvaten waren vernauwd, hij moest met spoed worden gedotterd.'

Opa op bezoek

'Sinds mijn twaalfde zet ik mijn gave bewust in om anderen – personen die erom vragen en mensen die ik volledig vertrouw, zoals mijn familie, mijn vriend, mijn hartsvriendinnen en mijn moeders beste vriendin – te helpen. Door hen op tijd naar de dokter te sturen of hen in contact te brengen met overleden dierbaren. Maar ik teken ook 'gidsen': dat zijn energieën die je begeleiden tijdens je leven en ik 'zuiver/reinig' huizen

'Het komt weleens voor dat een geest met keukenspullen of boeken smijt'

van negatieve entiteiten. De reden dat ik me niet meer ongevraagd met vreemden bemoei, is niet omdat ik bang ben voor gek te worden versleten. Ik heb respect voor de mening van anderen, maar ik wil niemand afschrikken. Zes jaar geleden bijvoorbeeld overleed de opa van een vriendinnetje die ik ken van de basisschool. Ze was erg verdrietig. Ook omdat ze geen afscheid van hem had kunnen nemen, want hij woonde in Zuid-Afrika. Terwijl ze dit vertelde, zag ik de geest van haar grootvader achter haar. Ze wist niet dat ik paranormaal begaafd ben. Toch zei ik dat ik haar opa zag staan, dat hij me vroeg haar te zeggen dat hij altijd over haar zou waken. Ze geloofde me, omdat ik

haar opa heel gedetailleerd kon beschrijven. Ze huilde even, daarna kletsten we nog wat en vervolgens namen we afscheid. Niet lang daarna ging onze vriendschap over.'

Beschermengelen

'Zoals elk mens heb ik gidsen: energieën die me begeleiden. Mark, mijn beschermengel, waarschuwt me bijvoorbeeld in het verkeer of als er een gevaarlijke situatie dreigt te ontstaan. Marjanne is voor mijn verstand en gevoel en Buss waakt over mijn gezondheid. Soms laten ze zich zien als 'echte' mensen, maar vaker voel ik hun aanwezigheid. Behalve mijn gidsen, heb ik ook twee geesten, overledenen die nog niet alle levenslessen hebben gehad en dus opnieuw worden geboren. Ik heb Brian van twintig en Rosalie, een meisje in de kleuterleeftijd, waarvan ik weet dat zij later mijn dochtertje wordt. Zij helpen me niet, maar zijn er meer voor de gezelligheid. Ik weet dat het raar klinkt, spooky misschien zelfs, maar voor mij is hun aanwezigheid net zo normaal als die van mijn moeder of zussen. Omdat ik me ervoor openstel, krijg ik ook vaak 'vreemde' geesten op bezoek. Overledenen die contact maken in de hoop dat ik hun familie wil laten weten dat het goed gaat met hen. Helaas kan ik in de

'Ik werd wakker met een knoop in mijn maag. Ik wist dat het ging gebeuren, maar niet waar of wanneer'

meeste gevallen niet helpen, want ik weet niet wie deze mensen zijn of waar ze wonen. Tijd en ruimte bestaan namelijk niet in de spirituele wereld. Het zou zomaar kunnen dat de nabestaanden in Amerika wonen. Of dat ze zelfs al gestorven zijn, omdat het

een geest is uit het verre verleden. Soms worden ze boos, omdat ik ze niet kan helpen. Het komt weleens voor dat een geest met keukenspullen of boeken smijt. Maar erger dan dat zal het nooit worden, want het laten bewegen van voorwerpen kost ontzettend veel energie. Als ze vervelend zijn, stuur ik ze weg. Of ik steek wierook aan waarvan ze niet houden.'

Vliegtuigcrash

'In de toekomst kijken kan heel leuk en soms ook handig zijn. Bij een zwangere vrouw weet ik meteen en honderd procent zeker of ze een jongen of een meisje krijgt. Maar soms krijg ik ook nare beelden door. Dan rijd ik langs een plek waar een heftig ongeval heeft plaatsgevonden en dan zie ik het ongeluk van begin tot eind voor me. In februari 2009 droomde ik over een vliegtuigcrash. Ik zag het toestel niet neerstorten, maar was één van de passagiers. De paniek, het gegil van de mensen om me heen, de oorverdovende stilte direct na de klap, de gewonden en de doden. Tot in detail kan ik beschrijven wat er gebeurde toen het toestel als een baksteen uit de lucht viel en op de grond in stukken brak. 's Morgens werd ik wakker met een knoop in mijn maag. Ik wist dat het ging gebeuren, maar niet waar of wanneer. Ruim 24 uur was ik bloednerveus. Gelukkig is mijn moeder medium. Dat ik met haar kan praten over de dingen die ik voel, hoor en zie, maakt het een stuk makkelijker. Zij heeft me geleerd dat de beelden die ik doorkrijg niet mijn verantwoordelijkheid zijn. Natuurlijk mag ik mensen helpen, maar ik hoef niet de hele wereld te redden. Pas toen ik de volgende ochtend op het nieuws hoorde dat er een toestel van Turkish Airlines was neergestort in een weiland vlakbij Schiphol kon ik het loslaten. Het is ruim vier jaar geleden, maar die beelden zijn nog niet vervaagd. Hoe angstig ook, toch laat ik mijn leven er niet door leiden. Ik weet dat ik nooit in het verkeerde vliegtuig stap. Daar zorgen mijn gidsen wel voor.'

*‘Ik wil niet
anders zijn’*



Claire (14) zit in het tweede jaar van het vmbo-t. Ze weet haar hele leven al dat ze veel meer voelt, hoort en ziet dan anderen. Het maakte haar vroeger bang, nu ervaart ze er vooral de voordelen van.

'Laatst vergat ik op school mijn locker af te sluiten. Dit bedacht ik me toen ik met mijn vriendin in de aula zat. "Ben zo terug," riep ik en rende naar beneden. De sleutel stak inderdaad nog in het slot. Toen ik mijn kluisje wilde dichtdraaien, had ik een déjà vu. Opeens wist ik: dit heb ik vannacht gedroomd. Over het algemeen gaat het onbewust, omdat ik de informatie doorkrijg als ik slaap. Vroeger, toen ik nog niet had geleerd hoe ik me ervoor kon afsluiten, kreeg ik continu beelden en geluiden door. Vaak ook nare gebeurtenissen. Zoals een auto-ongeluk. Ik was drie, toen ik op een gevaarlijke kruising in de buurt van ons huis een grote plas bloed op de weg zag liggen en mensen hoorde schreeuwen. De angst was bijna tastbaar en ik begon hysterisch te huilen. Mijn oppas – ik zat in een kinderstoeltje voorop de fiets – stapte af. "Wat is er, Claire? Waar ben je bang voor?" Ik wees naar de grond en schreeuwde: "Kijk dan, bloed!" Ze zag het niet. Zeven dagen later, precies op die plek, botsten twee auto's frontaal op elkaar. Een trauma-ongeluk, waarbij meerdere doden vielen.'

Avondritueel

'Niet lang daarna kreeg ik last van nachtmerries. Elke nacht werd ik achtervolgd door mannen in uniform en motoren. Nare dromen die zo levensecht waren dat ik er zelfs overdag last van had. Als ik een politieman zag of een brommer hoorde, raakte ik meteen in paniek. Op een gegeven moment kregen mijn ouders me niet meer naar bed. Mijn moeder weet veel, maar niet alles. Ze raadpleegde een medium, die wist te vertellen dat ik werd gekweld door herinneringen uit mijn vorige leven. Kennelijk was ik ten tijde van de Tweede Wereldoorlog een arts die Joden hielp. Uiteindelijk opgepakt door de Gestapo en vermoord. Het medium adviseerde mijn moeder – die ook over bepaalde gaven beschikt – elke avond een speciaal slaapritueel uit te voeren. Eerst moest ze de ramen sluiten. Vervolgens stopte ze me in, zette mijn knuffels in een rij voor mijn bed en sprak toen hardop uit dat niets of niemand mij die nacht mocht lastigvallen. Het werkte.

Tot mijn negende verjaardag hielden we het vol. Daarna vond ik mezelf er te oud voor.'

Spoken

'Het huis van mijn vader spookt. Voordat hij er met zijn nieuwe gezin ging wonen, was het een dierenarts-praktijk. Mijn vader kocht het pand van de buurvrouw, die er na de dood van haar man, die dierenarts was, vanaf wilde. Op de plek waar nu de meterkast zit, zat ooit een deur, die de twee panden met elkaar verbond. Om de week logeer ik een weekend bij mijn vader. Mijn slaapkamer is op zolder en dat vond ik geen fijne plek. Ik voelde dat er geesten waren, geen kwade, maar toch. Ik voelde regelmatig dat de buurman voor het raam zat, omringd door al zijn dieren. Als ik alleen thuis was, hoorde ik vaak voetstappen op de trap. En afgelopen winter viel 's nachts opeens het luik van de kruipzolder naar beneden. Ik schrok me kapot. Mijn vader is allesbehalve spiritueel, maar ik was zo overstuurd dat hij mijn moeder belde. Mijn moeder kan de energie van overledenen zien. Volgens haar is het huis van mijn vader een verzamelplek voor zielen, die nog niet klaar zijn om naar de hemel te gaan. Bijvoorbeeld omdat ze geen afscheid

'Ik zag zo veel mooie kleuren, dat ik uitriep: "Wauw, zagen jullie dat?" Niet dus'

kunnen of willen nemen van hun geliefden. Net als de buurman, die zijn vrouw maar niet wil loslaten. Omdat ik niet meer bij mijn vader durfde te slapen, zuiverde mijn moeder het huis met speciale wierook. Een zigeunerfamilie, een zangeres, een man van middelbare leeftijd – hij zat op de wasmand – en een groepje kinderen die zich hadden verstopt achter de piano, stuurde ze naar het licht. De dierenarts is de

enige van alle geesten die ze met rust liet. Het is tenslotte zijn huis. Sindsdien hoor ik geen rare geluiden meer in huis, maar nog steeds slaap ik niet graag op zolder.'

Vuurvliegjes

'Vroeger zag ik altijd en overal kleurtjes: rode, groene, blauwe en gele stippen die zich als 'vuurvliegjes' door de ruimte bewogen. Het lichtspel was voor mij zo vanzelfsprekend dat ik er nooit over sprak. Ik dacht dat iedereen hetzelfde zag, totdat ik op een ochtend – ik lag bij mijn ouders in bed – zo veel mooie kleuren zag, dat ik uitriep: "Wauw, zagen jullie dat?" Niet dus. Waarom ik deze stipjes zie of wat het is? Ik vermoed dat het energie is van overledenen, maar helemaal zeker ben ik daar niet van. Een enkele keer zie ik geesten als 'echte' personen. Zoals mijn opa, de vader van mijn moeder, die zij zelf niet heeft gekend. De eerste keer dat hij bij me op bezoek kwam, is vijf jaar geleden. Mijn zus en ik lagen in bed, toen ik ogen in mijn rug voelde prikken. Ik draaide me om en daar zat hij, boven op de kast. Ik wreef in mijn ogen en zei tegen mijn zus: "Ik zie opa, hij zit op de kast en heeft een petje op." Niet dat ik mijn grootvader herkende want we hebben geen foto's van hem, ik wist het gewoon. Opa zei geen woord, hij keek me even aan en verdween toen weer net zo snel als hij was gekomen. Ik was niet bang, het voelde eerder vertrouwd. De afgelopen jaren is hij vaker langs geweest, maar de laatste tijd heb ik mijn opa niet meer gezien. Ook de kleurtjes nemen af. Ik zie alleen nog stipjes als ik me erop focus. Dat ik minder opensta voor het bovennatuurlijke, heeft denk ik te maken met mijn leeftijd. Ik wil niet anders zijn.'

Getal onder de 10

'Op school weet niemand dat ik paranormaal begaafd ben. Alleen mijn beste vriendin, van wie ik weet dat zij ook bepaalde dingen voelt, is op de hoogte. Aan de ene kant wil ik niets te maken hebben met geesten, aan de andere kant ben ik nieuwsgierig naar alles wat

met spiritualiteit te maken heeft. Soms zijn mijn gaven namelijk erg handig. Ik kan ze inzetten om anderen te helpen. Zo kreeg ik een tijdje geleden door dat een klasgenootje zich buitengesloten voelde. Uit angst het pisaaltje te worden, durfde ze niet te klagen. Na schooltijd ging ik naar mijn mentor. Gelukkig nam hij me serieus. Zonder mijn naam te noemen, nam hij het meisje apart. Ze gaf toe dat ze werd uitgelachen en daar last van had. De pestkoppen werden aangesproken op hun gedrag en boden excuses aan. Ze zit nu veel beter in haar vel. Als ik me concentreer, dan kan ik getallen en codes raden. Ik win bijvoorbeeld meestal met spelletjes. Regelmatig word ik uitgemaakt voor valsspeler. Ze moesten eens weten. Tijdens proefwer-

'Weet ik het antwoord niet op een meerkeuzevraag, hoor ik vaak letterlijk in mijn hoofd: "A, eh nee sorry, D"'

ken, komt mijn helderhorendheid van pas. Als ik het antwoord niet weet op een meerkeuzevraag, hoor ik vaak letterlijk in mijn hoofd: "A, eh nee sorry D." Achteraf klopt het altijd. Behalve die ene keer toen ik met mijn moeder en zussen naar de stad ging om een smartphone te kopen. Ze hadden maar één witte op voorraad en die wilden we dus alle drie. We zaten in de koffiecokorner bij V&D toen mijn moeder zei: "Ik neem een getal onder de tien. De winnaar mag als eerste kiezen." Die is van mij, dacht ik, maar zo werkt het dus niet. Ik dacht alleen maar aan die telefoon in plaats van me te concentreren op het juiste getal. Je raadt het al, ik gokte fout. Voor de allereerste keer in mijn leven. En nu ben ik de trotse bezitter van een iPhone black.' 2